

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **I. K.**, narozený dne X, státní příslušnost X, ev. č. X, pobytem K. B. 921/3, P.

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2019, č. j. OAM-644/ZA-ZA11-VL13-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě tvrdil, že napadeným rozhodnutím byl poškozen na svých právech. Předně obecně namítal porušení ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 3, 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu. V první řadě tedy žalobce namítal, že žalovaný nezjistil dostatečně stav věci, rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu, dále že žalovaný neprovedl veškeré potřebné

důkazy, a že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné. Žalobce byl přesvědčen, že v případě návratu do X mu hrozí nebezpečí vážné újmy. V detailech žalobce odkazoval na konkrétní důvody žádosti o mezinárodní ochranu. Primárním důvodem k získání mezinárodní ochrany byla jeho obava a strach z pronásledování v případě návratu do X. Žalobce se dle jeho slov již v průběhu správního řízení snažil prokázat tyto obavy a podložit je relevantními zážitky a událostmi, které v X prožil, kdy tyto zážitky dle žalobce jasně dosahovaly intenzity pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Především zdůraznil opakované vyhrožování vězením, smrtí či „nešťastnými náhodami“, které žalobci nejen hrozily, ale které se v některých případech také staly skutečností, např. autonehoda, ztráta několika pozemků bez právního důvodu, zapálení obydlí žalobce či několikadenní vyslýchání manželky žalobce ohledně jeho návratu do X. Dále žalobce rozsáhle popisoval další události, které dle něj lze považovat za projev pronásledování. Strach žalobce trvá také proto, že jeho kamarád, se kterým hospodařil na pozemku, byl uvězněn, a to na základě údajných projevů extremismu, kdy se u něj měla najít taková literatura, kvůli které byl odsouzen na pět let do vězení. Obavy a strach žalobce vystupňovaly v souvislosti s výše zmíněnou nehodou, kterou utrpěl v roce 2016, kdy do něj úmyslně narazilo jiné auto, a kvůli tomu žalobce dodnes trpí zdravotními problémy, které v azylovém řízení podložil lékařskými zprávami. Tyto lékařské zprávy žalovaný ve svém rozhodnutí ani nepoužil jako podklad pro rozhodnutí, ačkoliv jsou v podstatě důsledkem samotného pronásledování v X, které se projevilo na zdraví žalobce. Žalovaný tak dle žalobce neprovedl potřebné důkazy v souladu s § 52 správního řádu, ačkoliv *ex lege* měl. Žalobce dále uvedl, že během jeho pobytu v České republice byla jeho manželka v X několikrát vyslýchána dlouhé hodiny, kdy předmětem těchto výsledků byl pobyt žalobce. Žalobce se domnívá, že závěr žalovaného, že důvody žalobce nejsou azylově relevantní, nemá oporu ve správním spisu ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Azylové důvody uváděné žalobcem jsou podle jeho názoru zejména relevantní vzhledem k ustanovením § 12 a § 14a zákona o azylu, která ukládají žalovanému povinnost přiznat žadatelům mezinárodní ochranu nebo doplňkovou ochranu, pokud jim v případě návratu do země původu hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo vážná újma definovaná v § 14a odst. 2 zákona o azylu. K tomu žalobce dodává, že si je vědom, že objektivní měřítko hrozby pronásledování je sice důležité, *via facti* je ovšem třeba zkoumat v daném případě subjektivní měřítko a ohrožení daného jedince. Žalovaný v řízení k subjektivní stránce případu nejenže nepřihlédl, ale naopak z ní vyvodil důvod, proč žalobci nemá být mezinárodní ochrana přiznána.

3. Žalobce dále namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. V případě návratu žalobce do země původu dojde k opakování pronásledování. Žalovaný se dle žalobce v napadaném rozhodnutí nedostatečně zabýval otázkou toho, jestli je žalobce pronásledovanou osobou, či nikoliv, pouze přistoupil k tomu, zda žalobce uplatňuje politická práva a svobody, což žalobce považuje za chybný krok. Žalovaný tak *in concreto* automaticky a zcela povrchně zkoumal pouhé politické přesvědčení žalobce, aniž by si nejdříve položil obecnou otázku, zda je žalobce pronásledován, či nikoliv. Žalobce v souvislosti s touto námitkou poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 13. 8. 2008, sp. zn. 2 Azs 45/2008. V případě návratu žalobce do země původu mu dle něj hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě pronásledování z politických důvodů. Žalovaný se např. absolutně nezabýval důvodem, proč byly žalobci sebrány pozemky, a pouze označil slova žalobce za nedostatečná, účelová a nepodložená. Žalobce již tvrdil, že se veřejně projevoval

ohledně nedemokratického systému vlády v X, proto i jeho politické názory mohly být důvodem, kvůli kterému přišel o pozemky. Žalobce ovšem může být chápán také jako součást určité sociální skupiny, kdy součástí této skupiny může být osoba, která vyvíjí např.

určitou hospodářskou činnost. Žalovaný dle žalobce dále chybně vykládá důvody, kvůli kterým žalobce opustil X a nyní žádá o mezinárodní ochranu. Žalovaný z výpovědi žalobce vyvodil, že opustil svou zemi nejen kvůli strachu z pronásledování, ale také kvůli svým dluhům, resp. možnosti vydělat peníze a tyto dluhy splatit. Nesprávně ovšem žalovaný dává těmto dvěma důvodům stejnou váhu, ba dokonce větší váhu přikládá snaze odejít z X pouze za možností výdělků, resp. kvůli dluhům. Argument žalovaného, že žalobce odcestoval legální cestou z X, což má být důkazem toho, že pokud by byl žalobce pronásledován, nebyl by mu tento legální přechod umožněn, je zcestný. Žalobce chtěl původně odcestovat se svou ženou, jeho ženě ale bylo vycestování zakázáno, a to bez pádného důvodu. Žalobce navíc jako důvod cesty uvedl turistiku. Skutečnost, že jeho manželce bylo zabráněno opustit zemi, vnímá žalobce jako pojistku jeho návratu do země za svou ženou. Žalobce dodal, že již ve správním řízení tvrdil, že kvůli jeho osobě (kvůli jeho pobytu) policie v X jeho ženu několik dní v kuse vyslýchala. Samotný argument žalovaného, že žádné jiné problémy rodina kvůli žalobci neměla, je podle žalobce stále irelevantní, protože pokud hrozí nebezpečí pouze žalobci, nemusí to znamenat, že se konkrétní osoby stojící za pronásledováním budou chtít „uspokojit“ alespoň na příbuzných žalobce. Žalobce je cizinec, osoba bez právního vzdělání, je tedy logické, že v právní problematice mezinárodní ochrany a možností jejího získání se neorientuje. Je proto logické, že se žalobce pokusil najít ihned jakoukoliv formu setrvání na území České republiky, ačkoliv *in concreto* nešlo primárně o mezinárodní ochranu. Žalobce má za to, že splňuje minimálně podmínky nastavené § 14a zákona o azylu, neboť hrozba vážné újmy vychází z celkové situace žalobce, z níž je patrné, že pokud zde existoval v minulosti pokus o ohrožení žalobce, šlo-li např. o autonehodu žalobce nebo o zapálení jeho domu, což vyvrcholilo následnými dlouhými výslechy jeho manželky o tom, kde žalobce pobývá a kdy se vrátí, je tato hrozba skutečně reálná, proto nelze hovořit o pouhé pravděpodobnosti. Důkazem selhání ochrany v zemi původu jsou dle žalobce výše naznačené skutečnosti, kdy i osoba, která je součástí státní moci (prokurátor), byla součástí vyhrožování a nejspíše také reálných útoků na žalobce. Žalobce se pokusil obrátit na státní orgány z důvodu hájení svého subjektivního práva vlastnit majetek, stát mu v daném případě však absolutně nepomohl. Na X nelze pohlížet jako na bezpečnou zemi, ale je stále potřeba ji vnímat jako zemi, kde bezpečnostní riziko nadále přetrvává. Pokud navíc žalovaný dodává, že dle platných zákonů v X není návrat zdejších občanů do země považován za trestný čin a nehrozí žádná sankce, je třeba mít na paměti, že i v této zemi dochází k porušování nejen práv, ale i samotných zákonů. Ačkoliv tedy žalovaný argumentuje, že *de iure* nehrozí v případě návratu žalobce žádná sankce, je třeba počítat s tím, že po návratu žalobce takovéto ustanovení zákona nemusí být *de facto* dodrženo.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že námitky žalobce považuje za zcela neopodstatněné, neprokazující nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Odkázal plně na správní spis, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany a výpovědi žalobce a na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dle žalovaného bylo v průběhu správního řízení objasněno, že tvrzenými důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha o výdělek v zahraničí na uhrazení jeho dluhů a obava z vyhrožování dle žalobce od lidí patřících k prokurátorovi kvůli jeho stížnosti na postup při

odebrání pronajatého pozemku. O mezinárodní ochranu v ČR žalobce následně požádal z důvodu legalizace pobytu, neboť mu skončila platnost jeho víza. Žalobce však výslovně sdělil, že nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl členem žádné strany nebo organizace. V dalším průběhu správního řízení pak rovněž neuvedl, že by měl ve své vlasti jakékoliv potíže spojené s uplatňováním politických práv a svobod. Žalovaný tak konstatoval, že žalobce ve své vlasti neuplatňoval svá politická práva a svobody, a nemohl tedy být z tohoto důvodu ani pronásledován. Žalobce ostatně v průběhu řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nezmínil ani žádné konkrétní problémy, tím méně politického charakteru, s uzbekými státními orgány nebo tamními bezpečnostními složkami, které by jej vedly k odjezdu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný uvedl, že žalobcem uvedené dluhy ve vlasti z půjčky na jeho podnikání, nutnost je splatit a jeho obavu ze zatčení kvůli dluhům nelze rozhodně podřadit pod ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný rovněž konstatoval, že uvedené závazky žalobce v jeho vlasti nemají jakoukoliv spojitost s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností a podobně, když se jedná čistě o finanční transakci, kdy si ze své vlastní vůle vypůjčil konkrétní finanční částku na podnikání. Osobní neúspěchy žalobce v podnikání, kdy žalobce si byl jasně vědom svých povinností vůči státu i ostatním věřitelům, přičemž si musel být vědom, že útekem do zahraničí a podáním žádosti o mezinárodní ochranu se těmto povinnostem nemůže vyhýbat, nemůžou být dle žalovaného relevantním důvodem k udělení azylu. Žalovaný doplnil, že žalobce sám uvedl, že proti jeho osobě nebylo ani před příjezdem do ČR, ani v současnosti, vedeno jakékoliv trestní stíhání v souvislosti s jeho dluhy. Jeho aktuální tvrzení o hrozícím zatčení tak považoval žalovaný za ničím neodůvodněnou spekulaci a zjevně účelové tvrzení. Žalovaný upozornil, že popsání údajné vyhrožování, kterému byl žalobce vystaven ze strany lidí od prokurátora, na kterého si měl stěžovat, i když tak vychází jen ze svých domněnek, nelze co do intenzity a míry označit za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, které by závažným způsobem porušilo základní lidská práva žalobce a bylo důvodem k udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobce dle žalovaného vycestoval ze země původu plánovaně, z důvodu dluhů a nutnosti najít si zaměstnání za účelem jejich splacení, legální cestou na základě platných dokladů, přes oficiální hraniční přechod, tedy s plným vědomím tamních státních orgánů jako ekonomický migrant, a aniž by mu v tom někdo jakkoliv bránil. Žalovaný shledal zjevnou účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu ze strany žalobce, neboť se tak dle svého vyjádření rozhodl učinit až poté, co mu bylo pro jeho neoprávněný pobyt na území ČR orgány policie uloženo správní vyhoštění. Žalobce se pokoušel získat jiné typy pobytového oprávnění, a teprve po neúspěchu těchto pokusů a udělení správního vyhoštění z ČR se dostavil podat žádost o mezinárodní ochranu do přijímacího střediska v Zastávce u Brna. Po uvedeném zhodnocení předmětné žádosti žalovaný považoval tuto žádost za čistě účelovou, podanou s jediným cílem, a to legalizovat si svůj další pobyt na území ČR za účelem výdělku prostředků na splacení jeho dluhů a vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalovaný dále uvedl, že žalobce navzdory svým údajným problémům s vyhrožováním ponechal ve vlasti svou ženu, děti i ostatní členy rodiny, a v průběhu správního řízení sice zmínil, že se jich někdo chodil ptát zejména na jeho osobu, ale žádné jiné závažnější problémy tam členové jeho rodiny kvůli jeho stíznosti nebo dluhům poté již podle něj neměli. Pokud jde o tvrzení žalobce, že uvedení lidé od prokurátora stojí za jeho autonehodou v roce 2016, potažmo i za zapálením jeho neobydleného domu v květnu 2018, nebo že jeho kamarád obviněný údajně z extremismu byl zadržen rovněž v souvislosti s jeho osobou, žalovaný je označil za čistě subjektivní a ničím neodůvodněné

spekulace žalobce, které žalobce naprosto nijak neprokázal. Žalovaný zopakoval, že snahu zůstat v ČR a legalizovat si pomocí žádosti o mezinárodní ochranu pobyt zde, stejně jako obdobné důvody, resp. soukromé a rodinné apod., rozhodně nelze podřadit k taxativně stanoveným důvodům podle zákona o azylu. Po provedeném správním řízení nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování, rozhodnutí považoval za řádně odůvodněné a podložené příslušnými informacemi o zemi původu a v souladu se zákonem o azylu a správním řádem.

5. V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že je považuje za pouhou kopii samotného rozhodnutí, nepřinášející konkrétní reakci na podanou žalobu. Žalobce dále nesouhlasil s předřazováním dluhů nad jiné důvody žádosti o mezinárodní ochranu. Dále uvedl, že tyto dluhy jsou fakticky důsledkem pronásledování, resp. nebezpečí, která žalobci v X hrozí. Stejně tak nesouhlasil žalobce s argumentací, podle níž se žalobce žádostí o mezinárodní ochranu pouze snaží legalizovat svůj pobyt v ČR, neboť dle něj není tento motiv pro posouzení žádosti určující a podstatný. Rozhodnou skutečností je samotné naplnění podmínek podle zákona o azylu. Dále žalobce uvedl, že není jeho povinností znát konkrétní důvody pronásledování, nicméně je na žalovaném, aby zjistil, zda toto probíhá na základě azylově relevantních důvodů. Žalobce také nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že nemá jakékoliv překážky k vyřízení své pobytové situace, má-li objektivně nárok na udělení mezinárodní ochrany. Skutečnost, že rodina žalobce neměla až na dotazy ohledně žalobce žádné závažnější problémy, považuje žalobce za irelevantní pro řízení o mezinárodní ochraně. Závěrem žalobce odkázal na rozhodnutí NSS č. j. 6 Azs 235/2004 ze dne 21. 12. 2005.
6. Součástí správního spisu je formulářová žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 7. 2018 v ruském jazyce. Dále je součástí spisu protokol o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, kde žalobce uvedl následující informace. Náboženství vyznává islámské, politické přesvědčení nemá žádné, nikdy nebyl členem žádné strany nebo organizace, je ženatý, má čtyři děti. X opustil v srpnu 2017 legálně, letecky. K důvodům žádosti uvedl, že v X jsou špatní lidé, pokud by se vrátil, čekalo by ho vězení, nebo by ho zabili. Jeho kamarád je nyní ve vězení. Začalo to v roce 2014, kdy si pořídil pozemek. Prokurátor mu řekl, aby ten pozemek nechal být a odešel, že není místní. Bránil se, protože tam investoval mnoho peněz a pracoval na něm. Potíže s těmi lidmi měl, protože se odmítl pozemku vzdát. Má dluh 180 milionů, asi 20 tisíc amerických dolarů.
7. Téhož dne při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce doplnil, že v roce 2014 si koupil pozemek v X k hospodaření. Choval krávy. V letech 1996-2000 tam bydlel, proto tam má trvalý pobyt, dříve tam vlastnil benzínovou stanici. V roce 2016 měl autonehodu, kterou podle něj zavinili lidé, kteří ho varovali, že se mu stane něco nepříjemného, neopustí-li pozemek, na němž hospodařil.
8. Ke svým tvrzením v protokolu o pohovoru žalobce přiložil lékařské zprávy své manželky, fotografie vyhořelého domu a splátkový kalendář.
9. Žalovaný opatřil zprávy o zemi původu, a to Informaci Ministerstva vnitra ČR OAMP ze dne 15. 5. 2018 o bezpečnostní a politické situaci v X, Informaci Ministerstva vnitra ČR OAMP ze dne 22. 11. 2017 č. j. 119896/2017-LPTP o situaci občanů pobývajících v zahraničí a následném návratu do vlasti, Výroční zprávu 2018 Ministerstva vnitra ČR OAMP, resp. Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě (USCIRF) z 31. 5. 2018, z roku 2017, Zprávu Ministerstva zahraničních věcí ČR o

dodržování lidských práv v X v roce 2017 ze dne 20. 4. 2018, informaci Freedom House z ledna 2018 o pojetí svobody v X, Výroční zprávu Human Rights Watch z 18. 1. 2018 a závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR OAMP ze dne 22. 9. 2017, že vycestování žalobce do země původu je možné.

10. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Dle vyjádření samotného žalobce taktéž neuplatňoval politická práva a svobody, nehrozí tedy, že by byl z tohoto důvodu pronásledován. Výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní, tedy jiné skutečnosti, než zde uvedené, nezakládají důvod pro udělení azylu. Co se týká obavy ze zatčení pro dluhy, shledal žalovaný, že ji rozhodně nelze podřadit pod taxativní výčet důvodů uvedený v § 12 písm. b) zákona o azylu. K jeho obavě z lidí, kteří vyhrožují jemu a jeho manželce v X, a které žalobce spojuje s prokurátorem, žalovaný neshledal žádné znaky pronásledování ve smyslu zákona o azylu, neboť žalobce dané osoby nemohl ani dostatečně konkretizovat. Spojení prokurátora a jeho lidí s žalobcovou autonehodou nebo vyhořením jeho domu považoval žalovaný čistě za subjektivní a nepodložené spekulace žalobce. Tyto důvody dle žalovaného nemají souvislost s důvody azylově relevantními, tedy s rasou žadatele, jeho pohlavím, náboženstvím, národností, příslušností k sociální skupině či pro politické názory. Pokud jde o tvrzení žalobce, že uvedení lidé od prokurátora stojí za jeho autonehodou v roce 2016, potažmo i za zapálení jeho neobydleného domu v květnu 2018, respektive že jeho kamarád obviněný údajně z extremismu byl zadržen rovněž v souvislosti s jeho osobou, správní orgán toto označil za čistě subjektivní a ničím neodůvodněné spekulace žalobce, které navíc naprosto nijak neprokázal. Žalobce neměl kromě výše uvedeného problému s prokurátorem žádné jiné problémy. V zemi ponechal svou ženu, děti i ostatní členy rodiny, přičemž uvedl, že žádné jiné závažnější problémy (kromě údajného vyhrožování) tam členové jeho rodiny kvůli jeho stížnosti nebo dluhům již podle něj neměli. Žalovaný také upozornil na zjevnou účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu ze strany žalobce, neboť se tak dle svého vyjádření rozhodl až poté, co mu bylo pro jeho neoprávněný pobyt na území ČR orgány policie uloženo správní vyhoštění. Správní orgán v této souvislosti odkázal na rozsudky NSS v Brně č. j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a č. j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006, v nichž NSS uvádí, že „o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ Toto však žadatel po svém příjezdu do ČR neučinil, přestože mu v tom objektivně naprosto nic nebránilo, pokoušel se získat jiné typy pobytového oprávnění, a teprve po neúspěchu těchto pokusů a udělení mu správního vyhoštění z ČR se dostavil podat žádost o mezinárodní ochranu do přijímacího střediska v Zastávce u Brna. Pokud šlo o jasně deklarovanou snahu žadatele legalizovat si v ČR pobyt za účelem výdělků prostředků na splacení dluhů, správní orgán konstatoval, že legalizace pobytu za účelem zajištění si práce na území ČR není mezi taxativně vypočtenými důvody v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu obsažena. Správní orgán uzavřel, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmikoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.

Mezinárodní ochranu ve formě azylu lze v souladu s příslušnými ustanoveními tohoto zákona udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví, náboženství či příslušnost k určité sociální skupině, nebo se takového pronásledování obává v případě svého návratu do země státní příslušnosti. V případě žalobce však žalovaný takové skutečnosti neshledal.

11. Žalovaný se také zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou a praceschopnou osobou a nemá dle svého vyjádření žádné zvláštní potřeby a jeho zdravotní stav je v pořádku, kromě bolení hlavy při jídle či změně počasí. Žalobce nemá v ČR žádné závazky, kdežto v Uzbekistánu má manželku, děti a matku.
12. Žalovaný se rovněž zabýval otázkou, zda žadatel nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, zejména zda v případě návratu žalobci nehrozí vážná újma spočívající mimo jiné i v ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích ozbrojeného konfliktu. Na základě opatřených zdrojů žalovaný konstatoval, že v X neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno ve vztahu k žalobci považovat za vážnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V zemi původu žalobce dále není možné udělit trest smrti. Dále žalovaný shledal, že žalobci reálně a bezprostředně nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest.
13. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasil.
14. Soud žalobu **neshledal důvodnou**.
15. Podle § 12 zákona o azylu *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
16. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
17. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
18. Z pobytové historie žalobce v ČR jednoznačně vyplývá, že o azyl požádal až za situace, kdy mu zcela reálně hrozilo vycestování z území ČR, jelikož žalobce pozbyl povolení k legálnímu pobytu na českém území (bylo mu uloženo správní vyhoštění).

19. Na daný případ proto lze aplikovat závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, který uvádí, že „*Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR.*“ Dále se ke stejnému tématu vyjadřuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94 podle něhož „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v ČR, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, který tento upravuje.*“ Soud tedy uvádí, že pro účely legalizace pobytu na území ČR není možné zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany, který lze použít pouze v odůvodněných případech. Mezinárodní ochrana je formou mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Pokud chce žalobce svůj pobyt v ČR opětovně legalizovat, bylo na místě, aby postupoval podle předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
20. Rozhodující pro posouzení azylově relevantních důvodů je vždy skutkové tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu. V žalobě žalobce ve vztahu k ust. § 12 zákona o azylu především uváděl obavu z vyhrožování a pronásledování ze strany lidí údajně spojených s prokurátorem, a žalovaným nesprávné a nedostatečné posouzení všech žalobcem tvrzených skutečností v průběhu azylového řízení.
21. Soud se neztotožnil s žalobcem ohledně tvrzení o porušení § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť podle tohoto ustanovení je možné udělit azyl pouze osobám, které jsou pronásledovány z důvodu uplatňování svých politických práv a svobod. V průběhu řízení nebylo žalovaným zjištěno, že by byl žalobce jakkoliv pronásledován z výše uvedených důvodů. Tvrzení, která žalobce uváděl v žalobě, a která jsou totožná nebo obdobná těm, která uváděl v průběhu azylového řízení, jednak žalobce nepodložil žádnými relevantními důkazy, a jednak je dostatečně nekonkretizoval, aby žalovaného vedly k závěru, že tvrzené pronásledování dosahuje takové intenzity pro naplnění některého důvodu podle § 12 k udělení azylu. Žalobce ke svým tvrzením pouze předložil splátkový kalendář, prokazující pouze to, že má v zemi původu dluhy. Dále žalobce předložil fotografie vyhořelého domu, z nichž však nelze vyvozovat, jak k události došlo, kdo ji zapříčinil, ani kdy se to stalo. Stejně tak nelze potvrdit námitku žalobce o naplnění podmínek zakotvených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Tvrzení, že se veřejně projevoval ohledně nedemokratického systému vlády v X, tudíž může být chápán jako součást určité skupiny, poprvé žalobce vyslovil až nyní v žalobě. V průběhu správního řízení nic takového netvrdil, nemůže tedy očekávat, že takové tvrzení bude brát žalovaný na zřetel, a že jej zohlední v napadeném rozhodnutí. Nadto soud konstatuje, že žalobce v protokolu o výsledku i v protokolu o poskytnutí údajů k mezinárodní ochraně žádné politické přesvědčení ani svůj kritický postoj vůči státu neuváděl. Takové tvrzení se tedy soudu jeví jako zcela účelové.
22. Pokud jde o námitku žalobce, že mu hrozí při návratu do vlasti opakování pronásledování ze strany osob spojených s prokurátorem, platí opět, že tato námitka nemůže být úspěšná za situace, kdy se žalobce vůbec nepokusil obrátit s žádostí o pomoc na státní orgány

v zemi původu. Nelze totiž činit a priori závěr, že by mu ochrana nebyla poskytnuta, neboť z žalovaným opatřených informací vyplývá, že právní ochrana v X je standardní, a že i proti případnému nesprávnému postupu policejních složek lze uplatnit stížnosti. Nadto se soud ztotožňuje s argumentací žalovaného, že žalobce nebyl schopen uvést, kdo přesně mu telefonoval, tudíž rozhodně nelze přijmout jeho tvrzení jako dostatečně konkrétní a průkazná pro závěr, že šlo o představitele oficiální uzbecké moci. K tomu žalovaný dále uvedl, že pokud jsou důvodem žádosti o mezinárodní ochranu zmíněné výhrůžky ze strany pro žadatele neznámých osob, tedy potíže s ryze soukromými osobami (nedisponujícími žádnou faktickou mocí ve státě), kdy tento neprokázal opak, a nikoliv problémy či diskriminace ze strany státních orgánů, nejde rozhodně o azylově relevantní důvody. Žalovaný a taktéž soud toto tvrzení shledal zcela neoprávněným a zjevně naprosto účelovým s cílem dodat závažnost jeho jinak čistě ekonomicky motivované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR.

23. Jakkoli soud nezpochybňuje, že návrat do X může mít pro žalobce nepříznivé ekonomické důsledky, není existence těchto důvodů azylově relevantní. Soud uzavírá, že v případě žalobce nejsou dány ani žádné důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť žalobcem namítané selhání ochrany v zemi původu bylo vyvráceno žalovaným shromážděnými a ve správním spise založenými zprávami o situaci v Uzbekistánu.
24. Nakonec soud konstatuje, že neshledal žalobcem namítané porušení ustanovení správního řádu. Správní řízení bylo vedeno zcela v souladu se zákonem, žalovaný obstaral dostatek důkazů pro vydání rozhodnutí a dostatečně zjistil skutkový stav věci. Při azylovém řízení žalovaný přihlédl ke všem skutečnostem, které v průběhu řízení vyšly najevo, případně uvedl, proč k daným okolnostem nepřihlédl. Všechny provedené důkazy v napadeném rozhodnutí řádně zhodnotil, uvedl, k jakému závěru jej vedly. Napadené rozhodnutí netrpí vadami, je řádně, srozumitelně, dostatečně a přezkoumatelně odůvodněno.
25. Soud má na základě uvedeného za to, že žalovaný své závěry o neopodstatněnosti obav žalobce prokázal dostatečně, právě na základě opatřených zpráv o zemi původu. Žalovaný se obavami žalobce v souvislosti s návratem do vlasti dostatečně zabýval v napadeném rozhodnutí. Žalovaný neshledal důvodnou obavu žalobce z návratu do vlasti rovněž na základě toho, že žalobce nikdy neměl problémy při vycestování ze země původu a státní orgány země původu se o něj v podstatě nezajímají.
26. Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. ledna 2020

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně